

POSTANOWIENIE

Dnia 16 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Kuźniar

w sprawie z wniosku L. D.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.
o rentę z tytułu niezdolności do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 16 maja 2017 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 2 września 2015 r., sygn. akt III AUa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. przyznaje radcy prawnemu S. M., Kancelaria Prawna w O.
od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w O. kwotę 452,63 zł
(czterysta pięćdziesiąt dwa 63/100) tytułem zwrotu kosztów
nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej na rzecz
wnioskodawcy z urzędu w postępowaniu kasacyjnym, przy czym
kwotę 270 (dwieście siedemdziesiąt) zł powiększoną o stawkę
podatku od towarów i usług.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 2 września 2015 r. Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację wnioskodawcy L. D. od wyroku Sądu Okręgowego w O. z dnia 18 listopada 2014 r., którym oddalono jego odwołanie od decyzji pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w O. z dnia 7 stycznia 2014 r., odmawiającej przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W skardze kasacyjnej od powyższego wyroku wnioskodawca zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 57 w związku z art. 12 i 13 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych „(jednolity tekst: Dz. U. z 2009 r. nr 153, poz. 1227 ze zm.)” poprzez ich błędną wykładnię oraz niewłaściwe zastosowanie, polegające na dokonaniu przez Sąd oceny niezdolności do pracy wnioskodawcy tylko i wyłącznie w oparciu o opinię biegłych, w sytuacji gdy przesłanka niezdolności do pracy ma znaczenie prawne oraz nie dokonaniu przez Sąd oceny łącznie wszystkich chorób oraz schorzeń, na które cierpi wnioskodawca z punktu widzenia jego zdolności do wykonywania jakiejkolwiek pracy lub pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Skarżący podniósł ponadto zarzut naruszenia przepisów postępowania, a mianowicie - art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przeprowadzenie przez Sąd oceny dowodów zebranych w sprawie w sposób dowolny, wybiórczy oraz sprzecznie z zasadami logiki i doświadczenia życiowego i przyjęcie, że wnioskodawca jest zdolny do wykonywania pracy na stanowisku kamieniarza, - art. 233 § 1 w związku z art. 278 k.p.c. poprzez nie dokonanie przez Sąd oceny treści opinii biegłych wydanych w niniejszej sprawie z punktu widzenia zasad doświadczenia życiowego oraz wiedzy powszechnej; - art. 286 k.p.c. poprzez nie przeprowadzenie przez Sąd dowodu z uzupełniającej opinii biegłych.

Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący argumentował jej oczywistą zasadnością, z uwagi na naruszenie prawa materialnego oraz przepisów postępowania.

Mając powyższe na uwadze skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy oraz zasądzenie na rzecz powoda od pozwanego kosztów procesu wraz z kosztami zastępstwa procesowego lub według spisu kosztów, ewentualnie o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania przed Sądem Najwyższym, a ponadto o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej oraz zwolnienie wnioskodawcy od kosztów sądowych w całości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jednym z koniecznych elementów skargi kasacyjnej jest, jak wynika z art. 398⁴ § 2 k.p.c., wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania i jego uzasadnienie. Wymóg ten wiąże się, jak wielokrotnie wyjaśniano w orzecznictwie Sądu Najwyższego, z przesłankami rozważanymi przez ten Sąd podczas tzw. „przedsądu”, a więc na posiedzeniu, którego przedmiotem jest przyjęcie lub odmowa przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Przesłanki te określone są w art. 398⁹ § 1 k.p.c. i tylko one podlegają badaniu w tej fazie postępowania, a przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania następuje wtedy, gdy zachodzi choćby jedna z nich. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania winno zatem koncentrować się na wykazaniu istnienia takiej przesłanki, przy czym treść tego uzasadnienia nie może być dowolna, bo konieczne jest oparcie jej na argumentacji jurydycznej. Pozostaje to w ścisłym związku z modelem skargi kasacyjnej, w którym rozpoznanie skargi następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., tj. wówczas, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, bądź istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, czy też zachodzi nieważność postępowania lub gdy skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Powołanie się na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje skarżącego do przedstawienia wyводу prawnego, uzasadniającego jego pogląd, że skarga jest oczywiście uzasadniona, przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274). Dla uznania, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona nie jest zatem wystarczające twierdzenie skarżącego, że tak jest, ani zarzucenie naruszenia przepisów postępowania i prawa materialnego w taki sam sposób, jak wykazano w podstawie skargi. Z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wynika bowiem

konieczność nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, że przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Oznacza to, że skarżący musi wskazać, w czym - w jego ocenie - wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest uzasadniona w sposób oczywisty. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, czyli że jej zarzuty są zasadne „na pierwszy rzut oka” (*prima facie*) i w sposób oczywisty prowadzą do uznania zaskarżonego wyroku za błędny i jego wzruszenia (por. między innymi postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, niepublikowane i orzeczenia tam powołane). Innymi słowy, w celu spełnienia przesłanki przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. należy wykazać „oczywistość skargi kasacyjnej” przez odwołanie się do argumentacji, która *prima facie* wskazuje, że zaskarżone orzeczenie wydane zostało z oczywistym naruszeniem prawa (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 30 czerwca 2007 r., II CSK 184/07; z 2 sierpnia 2007 r., III UK 45/07; z 10 lipca 2007 r., II UK 45/07, niepublikowane; z 25 lutego 2008 r., I UK 339/07, LEX nr 453109), a takich argumentów nie można doszukać się we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej w niniejszej sprawie do rozpoznania.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, że skarżący nie wykazał istnienia powołanej w skardze kasacyjnej przesłanki przedsądu. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania przytacza on przepisy prawne powołane w podstawach skargi kasacyjnej bez odpowiedniej jurydycznej argumentacji, odnoszącej się do oczywistości ich naruszenia. Argumentów za słusnością wniosku należałoby zatem poszukiwać w innych elementach konstrukcyjnych skargi, tj. w podstawach kasacyjnych i ich uzasadnieniu. Skarżący zdaje się upatrywać te same przesłanki przedsądu w niewłaściwym doborze przez Sądy orzekające specjalności biegłych wypowiadających się na temat jego stanu zdrowia i zdolności do pracy. Tymczasem kwestia predyspozycji zdrowotnych ubezpieczonego do pracy zarobkowej była przedmiotem analizy biegłych o specjalności z zakresu: psychiatrii, neurologii i chirurgii naczyniowej. Został zatem spełniony postulat kompleksowej

oceny stanu zdrowia ubezpieczonego jako osoby ubiegającej się o rentę z tytułu niezdolności do pracy. Chybiony jest zatem zarzut niepowołania w sporze sądowym o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy dodatkowych dowodów z uzupełniającej opinii biegłych lekarzy. W tym kontekście teza o kwalifikowanym naruszeniu przez Sąd drugiej instancji przepisów prawa jawi się jako oczywiście bezzasadna.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

O kosztach postępowania orzeczono, uwzględniając sporządzony spis kosztów, na podstawie § 16 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz.U. z 2015 r., poz. 1805).